

การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและ

อาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Cultural Assimilation Affecting the Cultural Awareness and

Obsession of the Youths in Northeastern

Thailand's Rajabhat Universities

วัชรารณ จันทนุกูล¹

Watcharaporn Jantanukul

¹อาจารย์สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

Lecturer Public Administration Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,

Ubon Ratchathani Rajabhat University

Received: May 4, 2023

Revised: August 2, 2023

Accepted: August 17, 2023

DOI: <http://doi.org/10.14456/jhusoc.2023.15>

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการกลายทางวัฒนธรรมของเยาวชน 2) เพื่อศึกษาความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน 3) เพื่อวิเคราะห์การกลายทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรม และอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนและ 4) เพื่อหาแนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีปีการศึกษา 2564 ในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้ง 11 แห่ง จำนวน 400 คน และผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและ

แบบสนทนากลุ่ม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา การถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) การกลายวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย 2) การตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับมาก 3) อาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย 4) การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักคุณค่าในวัฒนธรรมของเยาวชน ได้แก่ มิติการศึกษาและมิติประสบการณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 10.2 5) การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่ออาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนได้แก่ มิติการเลียนแบบ มิติการศึกษาและมิติประสบการณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 61.2 6) แนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมประกอบด้วย บทบาทนโยบายภาครัฐ บทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บทบาทสถานศึกษา บทบาทสถาบันศาสนา บทบาทชุมชน บทบาทสถาบันครอบครัว บทบาทสื่อและบทบาทการสร้างจิตสำนึกด้วยตนเอง

คำสำคัญ: การกลายวัฒนธรรม, ความหนักในคุณค่าวัฒนธรรม, อาการหลงวัฒนธรรม, เยาวชน, มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Abstract

The objectives of the research were 1) to study the youths' cultural assimilation, 2) to examine their cultural awareness and obsession, 3) to analyze cultural assimilation that could affect the cultural awareness and assimilation of the youths, and 4) to seek the guidelines to promote the cultural awareness and prevent a cultural obsession the youths. The samples were 400 undergraduate students from the universities in the 2021 academic year. The key informants were 10 experts. The research instruments were a questionnaire and a focus group. Statistics used in data analysis were descriptive statistics, linear multiple regression, and content

analysis. The research findings were as follows: 1) The youths' cultural assimilation was found at a low level. 2) The youths' cultural awareness was overall at a high level. 3) The youths' cultural obsession was at a low level. 4) Cultural assimilation that could affect the youths' cultural awareness included education and experience. These two aspects could jointly predict the outcome by 10.2%. 5) Cultural assimilation that affected the cultural obsession was imitation, education, and experience. All these three aspects could predict the outcome by 61.2%. 6) The guidelines to raise cultural awareness and prevent cultural obsession were the state policies, the roles of the local administrative organizations, educational and religious institutes, communities, families, media, and self-awareness.

Keywords: cultural assimilation, cultural awareness, cultural obsession, youths, Rajabhat Universities in Northeastern Thailand

บทนำ

ปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคม ประเพณี วัฒนธรรมที่มีทั้งสูญหายและถูกดัดแปลงผสมกับวัฒนธรรมตะวันตกมีทั้งดีและไม่ดีซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นในอัตราที่ค่อนข้างรวดเร็วและเกิดขึ้นตลอดเวลาไม่สามารถควบคุมได้ Wannit and Sonphonngam (2022) กล่าวถึง ความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีนำไปสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้วิถีวัฒนธรรมข้ามชาติส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมความเป็นอยู่ดั้งเดิม ส่วนการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมเป็นไปได้ด้วยการสร้างความเป็นจริงในสังคมและการใช้แนวปฏิบัติทางสังคมและจิตวิทยาที่เน้นความเข้าใจและการยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของเยาวชน (Sripeng, 2021) และปัจจัยที่กลายเป็นความท้าทายสำหรับการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงของระบบคุณค่าทางวัฒนธรรมใน

สังคมและการสูญพันธุ์ของรูปแบบศิลปะดั้งเดิม (Sumantra et al., 2021) การรับรู้ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นสามารถแสดงออกผ่านการเปลี่ยนแปลงความคิดทางวัฒนธรรมจากมุมมองของชีวิตประจำวัน การอนุรักษ์ประเพณี เทศกาลสมัยใหม่ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ความเชื่อทางศาสนา และการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมท้องถิ่นสะท้อนให้เห็นถึงการปรับตัวและความแตกต่างของความรัก พฤติกรรมและการรับรู้ (Sun & Wang, 2022) นอกจากนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือแต่ละแห่งมีสภาพทางสังคม วัฒนธรรมพื้นที่ที่โดดเด่นแตกต่างกันในแต่ละจังหวัด และเยาวชนมีความใกล้ชิดกับวัฒนธรรมพื้นถิ่นของตน แต่ด้วยการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมเยาวชนที่เข้ามาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยอาจเกิดช่องว่างระหว่างวัฒนธรรมพื้นถิ่นและวัฒนธรรมใหม่ เกิดการปรับตัวและเลียนแบบการใช้ชีวิตแบบใหม่ขึ้นได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นชี้ให้เห็นว่าวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและเป็นเหตุให้มีการไหลบ่าของวัฒนธรรมเข้ามามากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญในการส่งเสริมการตระหนักในคุณค่าทางวัฒนธรรมและการป้องกันอาการวัฒนธรรมของเยาวชน อีกทั้งเป็นการอนุรักษ์หวงแหนวัฒนธรรมพื้นถิ่นให้คงอยู่สืบไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการกลายวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของการกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักคุณค่าในวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

4. เพื่อหาแนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาการกลายวัฒนธรรมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน และวิเคราะห์อิทธิพลของการกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักคุณค่าในวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน

1. ประชากรคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในปีการศึกษา 2654 ทั้งหมด 11 แห่ง จำนวน 161,279 คน (Office of the National Higher Education Commission, 2020) จากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามมหาวิทยาลัยราชภัฏเลยมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์วิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ดและมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 400 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรยาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973, p.727) และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบบังเอิญ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงและความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ ผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญพบว่ามีความเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67-1.00และทำการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของ Cronbach ด้วยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ได้ค่าความ

เชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.945 ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

4. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์หือทธิพลของการกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนโดยใช้การถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง (Multiple Linear Regression Analysis) และการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะอื่นๆ ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

การวิจัยระยะที่ 2 หาแนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน

1. แหล่งข้อมูล คือผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 คน ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีประสบการณ์ด้านสังคมวัฒนธรรม 5 ปีขึ้นไป 2) นักวิชาการ ที่มีผลงานวิชาการด้านวัฒนธรรมในเชิงประจักษ์ 3) อาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีผลงานด้านวัฒนธรรม 4) สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด มีบทบาทเกี่ยวกับงานด้านวัฒนธรรม 5) สภาเด็กและเยาวชนจังหวัด มีบทบาทเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน และ 6) นักศึกษา ที่มีความสนใจงานด้านวัฒนธรรม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพคือแบบสนทนากลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นให้ครอบคลุมเนื้อหาตามกรอบแนวคิดการวิจัย

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจัดประชุมกลุ่มย่อย Focus Group ให้ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะตามประเด็นแล้วสรุปข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะจากผู้ร่วมสนทนากลุ่ม

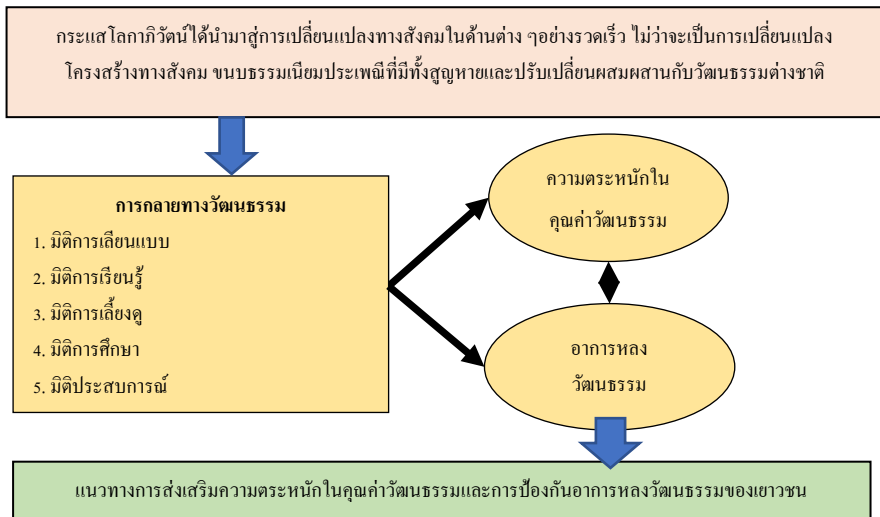
4. การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้ จัดกลุ่มประเด็นข้อความ (Word Grouping) ทำการอธิบายขยายความ (Explanation) ทำการตีความ (Interpretation) ทำการพรรณนาความ (Description)

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสม(Mix Methods Research)ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม เป็นแนวคิดของ ราล์ฟ ลินตัน (Ralph Linton) การแพร่กระจายวัฒนธรรมเกิดจากการติดต่อสื่อสารกันระหว่างสังคมที่ต่างกันและแพร่กระจายวัฒนธรรมไปสู่กันและกัน และทฤษฎีวิวัฒนาการทางวัฒนธรรมของ เอ็ดเวิร์ด ไทเลอร์ (Edward Tylor) วิวัฒนาการทางวัฒนธรรมเป็นการเปลี่ยนแปลงในทางวัฒนธรรมค่อยเป็นค่อยไปโดยอาศัยเวลา รวมทั้งทฤษฎีการกล่อมเกลาทางสังคม โดย Richard and Prewitt (1969, pp. 62 - 70) กล่าวถึงการกล่อมเกลาทางสังคมเพื่อสร้างวัฒนธรรมดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปกรอบแนวคิดการวิจัยได้ ดังนี้

ภาพ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย



ผลการวิจัย

ผลการศึกษาการกลายวัฒนธรรมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน และการกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมพบว่า 1) การกลายวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ มิตีการเรียนรู้มิตีการศึกษามิตีการเลียนแบบมิตีการอบรมเลี้ยงดู และมิตีประสบการณ์ตามลำดับ 2) การตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับมากเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ มิตีความรู้ความเข้าใจมิตีอารมณ์ความรู้สึกและมิตีพฤติกรรม ตามลำดับและ 3) อาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ มิตีความหลงใหล มิตีความชื่นชอบและมิตีความคลั่งไคล้ตามลำดับ

ภาพ 2

แสดงระดับการกลายวัฒนธรรม การตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรม
และอาการหลงวัฒนธรรมเรียงจากมากไปหาน้อย

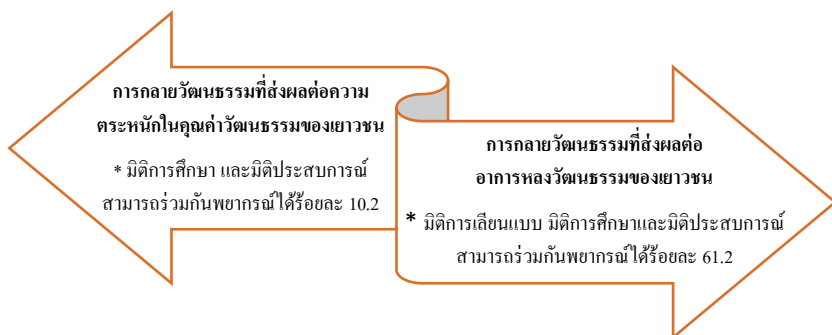
การกลายวัฒนธรรมโดยรวมอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้	การตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมโดยรวมอยู่ในระดับมากเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้	อาการหลงวัฒนธรรมโดยรวมอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้
☐ มิตีการเรียนรู้	☐ มิตีความรู้ความเข้าใจ	☐ มิตีความหลงใหล
☐ มิตีการศึกษา	☐ มิตีอารมณ์ความรู้สึก	☐ มิตีความชื่นชอบ
☐ มิตีการเลียนแบบ	☐ มิตีพฤติกรรม	☐ มิตีความคลั่งไคล้
☐ มิตีการอบรมเลี้ยงดู		
☐ มิตีประสบการณ์		

ที่มา: สังเคราะห์โดยผู้วิจัย (2023)

4) การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมของเยาวชน ได้แก่ มิติด้านการศึกษาและมิติด้านประสบการณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 10.2 และ 5) การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่ออาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน ได้แก่ มิติด้านการเลียนแบบมิติด้านการศึกษาและมิติด้านประสบการณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ความตระหนักคุณค่าในวัฒนธรรมได้ร้อยละ 61.2

ภาพ 3

การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน



ที่มา: สังเคราะห์โดยผู้วิจัย (2023)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเด็กและเยาวชนยังมีความตระหนักในคุณค่าทางวัฒนธรรมของตนเองในระดับสูงซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากผลการวิจัยที่ยังพบว่าการกลายวัฒนธรรมยังอยู่ในระดับที่ต่ำ ประกอบกับอาการหลงวัฒนธรรมก็ยังอยู่ในระดับต่ำ อย่างไรก็ตามการกลายวัฒนธรรมมีอิทธิพลในระดับสูง (61.2%) ต่ออาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนโดยเฉพาะประเด็นการการเลียนแบบวัฒนธรรมอื่น การจัดการศึกษาที่อาจจะละเลยศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิม และการมีประสบการณ์การสัมผัสกับวัฒนธรรมอื่นที่จิตใจของเด็กและเยาวชนอ่อนไหว

ผลการศึกษาแนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการ
ป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า

1. แนวทางการส่งเสริมการตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรม คือ (1.1) บทบาท
นโยบายภาครัฐประกอบด้วย 1) การกำหนดมาตรการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมเชิงรุก
2) การกำหนดหน่วยงานผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจน 3) การสนับสนุนงบประมาณอย่าง
เพียงพอและ 4) การระบุนักกิจกรรมให้สอดคล้องกับนโยบาย (1.2) บทบาทองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย 1) การให้ความร่วมมือกับสถาบันศาสนา
สถานศึกษา และชุมชน 2) การสนับสนุนทรัพยากรในการจัดกิจกรรมของชุมชน 3) การ
ส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่เน้นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ 4) การส่งเสริมกิจกรรม
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพื้นที่และ 5) การส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่าง
ต่อเนื่อง (1.3) บทบาทสถานศึกษา ประกอบด้วย 1) การสร้างตลาดทางปัญญาด้าน
วัฒนธรรม 2) การสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางวัฒนธรรมและ 3) การศึกษาหาความรู้
จากสถานการณ์จริง (1.4) บทบาทสถาบันศาสนา ประกอบด้วย 1) การสร้างความ
เข้มแข็งของสถาบันศาสนา 2) การประยุกต์หลักธรรมคำสอนให้เยาวชนจดจำและ
เข้าใจง่ายและ 3) การสร้างเยาวชนต้นกล้าวัฒนธรรม (1.5) บทบาทชุมชน ประกอบด้วย
1) การค้นหาปราชญ์ทางวัฒนธรรม 2) การสร้างแรงจูงใจทางวัฒนธรรมและ
3) การสร้างชมรมเยาวชนสัมพันธ์ชุมชน (1.6) บทบาทสถาบันครอบครัว ประกอบด้วย
1) การเป็นต้นแบบทางวัฒนธรรม 2) การสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและเครือ
ญาติให้เหนียวแน่น และ 3) การสร้างความรู้ความเข้าใจในตัวผู้ปกครอง (1.7) บทบาท
สื่อ ประกอบด้วย 1) การใช้สื่อบุคคล “ปากต่อปาก” 2) การทำการตลาดเชิงวัฒนธรรม 3)
การใช้สื่อบันเทิงเชื่อมโยงความสนใจทางวัฒนธรรมและ 4) การเชื่อมโยงเครือข่าย
วัฒนธรรมทุกระดับ (1.8) บทบาทการสร้างจิตสำนึกด้วยตนเอง ประกอบด้วย
1) การมองหาไคดอลที่ดีทางวัฒนธรรม 2) การปฏิบัติตามไคดอลทางวัฒนธรรมตาม
วาระและโอกาส 3) การเข้าร่วมกิจกรรมตามประเพณีวัฒนธรรมพื้นที่ 4) การร่วมกัน
เผยแพร่วัฒนธรรมพื้นที่ผ่านสื่อออนไลน์ 5) การรู้คุณค่าของสิ่งที่มีคุณค่าต่อตัวเอง
และ 6) การหาจุดเด่น ข้อดีของวัฒนธรรมพื้นที่

2. การป้องกันอาการหลงวัฒนธรรม คือ (2.1) บทบาทนโยบายภาครัฐ

ประกอบด้วย 1) การกำกับติดตามความต่อเนื่องของกิจกรรมและ 2) การประชาสัมพันธ์นโยบายอย่างชัดเจน (2.2) บทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย 1) การปรับรูปแบบกิจกรรมให้ร่วมสมัยและ 2) การผลักดันให้เกิดกิจกรรมทางวัฒนธรรมทุกชุมชน (2.3) บทบาทสถานศึกษา ประกอบด้วย 1) การพัฒนากิจกรรมที่เน้นการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมและ 2) การส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมวัฒนธรรมประจำถิ่นของนักศึกษา (2.4) บทบาทสถาบันศาสนา ประกอบด้วย 1) การเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจและ 2) การสร้างแบบประเพณีปฏิบัติที่ดี (2.5) บทบาทชุมชน ประกอบด้วย 1) การเข้มงวดในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม 2) การประชาสัมพันธ์อย่างชัดเจนและทั่วถึง และ 3) การให้ความสำคัญกับความเป็นคนท้องถิ่น (2.6) บทบาทสถาบันครอบครัว ประกอบด้วย 1) การสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริงและ 2) การชักนำให้ปฏิบัติตามจนเป็นปกติวิสัย (2.7) บทบาทสื่อ ประกอบด้วย 1) การถ่ายทอดทัศนคติสำนักักรวัฒนธรรมพื้นถิ่น 2) การเป็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลสาธารณะและ 3) การประชาสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมในทุกสื่ออย่างครบรส (2.8) บทบาทการสร้างจิตสำนึกด้วยตนเอง ประกอบด้วย 1) การเลือกรับวัฒนธรรมอย่างมีสติ 2) การเคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม 3) การรู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม และ 4) การปฏิบัติตามวัฒนธรรมพื้นถิ่นอย่างเปิดเผย

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปเป็นผังมโนทัศน์แนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ดังนี้

ภาพ 4

โมเดลแนวทางการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน

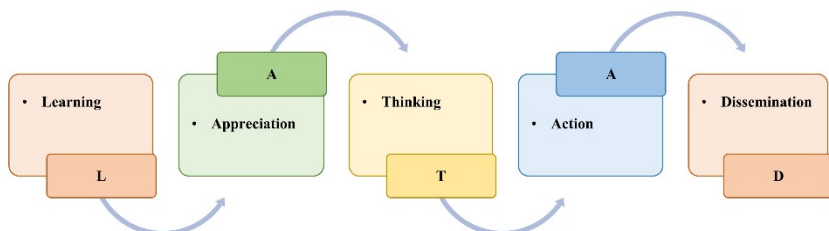


ที่มา: สังเคราะห์โดยผู้วิจัย (2023)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์วิธีการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและวิธีการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรม เป็นหลักการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรม ได้ดังนี้

ภาพ 5

โมเดล LATAD หลักการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรม



ที่มา: สังเคราะห์โดยผู้วิจัย (2023)

หลักการส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาการหลงวัฒนธรรมประกอบด้วย L = Learning หมายถึง การเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ในวัฒนธรรมของตน A = Appreciation หมายถึง การซาบซึ้งที่รับรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมของตนเอง รู้ว่าตนเองเป็นใครมาจากไหน T = Thinking หมายถึง การคิดจดจำและฝังอยู่ในใจตลอด A = Action หมายถึง การนำไปปฏิบัติในชีวิตจริงเมื่อมีโอกาสและเวลาอันเหมาะสม และ D = Dissemination หมายถึง การเผยแพร่ไปสู่คนอื่นในสังคมด้วยช่องทางต่างๆที่หลากหลาย

อภิปรายผลการวิจัย

1. การกลายทางวัฒนธรรมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน และการกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักคุณค่าในวัฒนธรรมและอาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนมีประเด็นการอภิปรายผล ดังนี้

1.1) การกลายวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเยาวชนยังมีความเป็นตัวของตัวเองอยู่โดยไม่ได้สนใจหรือให้ความสำคัญกับความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมมากนัก ยังแสดงออกถึงความเป็นอัตลักษณ์ของตนเองตามบริบทของแต่ละพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับ Changjun, Yongsorn and Ponathong (2022) ที่กล่าวว่า คุณลักษณะความเป็นไทยที่สังคมคาดหวังสำหรับนิสิตนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาไทย คือรู้รักเหง้าเทำท้นสถานการณ์ สื่อสารดีมีสัมมาคารวะ และตระหนักคุณค่ารักษาให้คงอยู่เช่นเดียวกับ Nakham (2022) พบว่า การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมโดยใช้แนวคิดพหุวัฒนธรรม วัฒนธรรมไม่ใช่สิ่งที่มิอยู่ตามธรรมชาติ แต่วัฒนธรรมถูกสร้างขึ้นทางสังคมและประวัติศาสตร์ มีการเคลื่อนย้ายทางวัฒนธรรมผ่านการเคลื่อนย้ายแรงงาน การแต่งงานการเดินทางผู้คนแลกเปลี่ยนความรู้และการผสมผสานทางวัฒนธรรมกัน

1.2) อาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเยาวชนมีนิยมและยอมรับในความหลากหลายทางวัฒนธรรมสามารถปรับตัวร่วมกับวัฒนธรรมอื่นได้ จึงไม่ได้แสดงออกถึงความคลั่งไคล้ หลงใหลใน

วัฒนธรรมอื่น เพียงแต่ยอมรับและปรับตัวในเข้าวัฒนธรรมอื่น ซึ่งสอดคล้องกับ Changjun, Yongsorn and Ponathong (2022) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณลักษณะความเป็นไทยที่สังคมคาดหวังสำหรับนิสิตนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาไทย คือ ความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว ความนิยมวัฒนธรรมต่างชาติ และความเจริญของเทคโนโลยี 1.3) การตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมของเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กิจกรรมตามประเพณีวัฒนธรรมพื้นถิ่นของภาคอีสานมีการดำเนินและถือปฏิบัติตามฮีตสิบสองซึ่งเยาวชนมีโอกาสได้สัมผัสในวิถีปฏิบัติเรื่อยมา ทำให้เยาวชนได้เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมพื้นถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ Pengmol (2023) กระบวนการสืบทอดวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ดำในกลุ่มเด็กและเยาวชนมีความเชื่อว่าลูกน้ำเต้านั้นเป็นต้นกำเนิดของชาว ลาหู่ จึงส่งเสียงผ่านลูกน้ำเต้าเพื่อให้เทพเจ้าประทานพรให้สังคมชาวลาหู่ดำเนินวิถีชีวิตอย่างสงบสุข 1.4) การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความตระหนักคุณค่าในวัฒนธรรมของเยาวชน ได้แก่ มิติการศึกษาและมิติประสบการณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ ร้อยละ 10.2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าระบบการศึกษาในปัจจุบันให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมสากลมากเกินไป เห็นได้จากการจัดกิจกรรมในสถานศึกษา เช่น วันคริสต์มาส วันวาเลนไทน์ วันตรุษจีน วันฮาโลวีน เป็นต้น ซึ่งถ้าระบบการศึกษาละเลยความสำคัญวัฒนธรรมพื้นถิ่นคนอาจทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์การสัมผัสวัฒนธรรมอื่นเพิ่มขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ Wannapaisan, Prachyapruit and Pongwat (2016) ที่กล่าวว่า แนวปฏิบัติที่ดีที่ส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ได้แก่ ศูนย์ภู่วัฒนธรรม การออกแบบหลักสูตรความไวต่อวัฒนธรรมที่หลากหลาย การดำรงอัตลักษณ์ของชาติ และนโยบายการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา 1.5) การกลายวัฒนธรรมที่ส่งผลต่ออาการหลงวัฒนธรรมของเยาวชน ได้แก่ มิติการเล่นแบบมิติการศึกษาและมิติด้านประสบการณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 61.2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าคนที่ได้รับการศึกษาสูง หรือศึกษาต่อที่ต่างประเทศจะมีโอกาสได้เรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ก็จะเกิดการเปรียบเทียบกับอย่างมีเหตุมีผลตามสภาพที่พบเจอส่งผลให้เกิดความหลงใหล คลั่งใคล้หรือชื่นชอบสิ่งที่พบ

เจอก็เป็นไปได้ ซึ่งสอดคล้องกันกับ Boon-ard (2015) กระบวนการปรับตัวทางวัฒนธรรมของนักศึกษาชาวลาและชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีส่วนใหญ่มีการรักษาอัตลักษณ์กลุ่มชาติพันธุ์ตนเองไว้ และในขณะเดียวกันก็มีการปรับรับเอาวัฒนธรรมไทยมาด้วย

2. การส่งเสริมความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาคารหลังวัฒนธรรมของเยาวชนมีประเด็นอภิปรายผลดังนี้ 2.1) บทบาทนโยบายภาครัฐการดำเนินงานจะสำเร็จได้ต้องเริ่มต้นจากภาครัฐเป็นผู้สนับสนุน โดยเฉพาะในเชิงนโยบายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ถ้าภาครัฐไม่ให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายออกมาเพื่อขับเคลื่อนงานด้านวัฒนธรรม กิจกรรมด้านการส่งเสริมความหนักในคุณค่าวัฒนธรรมและการป้องกันอาคารหลังวัฒนธรรมจะไม่เกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Muenjanchoey (2015) ที่เห็นว่ารัฐบาลควรให้ความสำคัญกับการใช้ทุนทางวัฒนธรรมในการพัฒนาประเทศ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรใช้ทุนทางวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนอย่างมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง และในเชิงวิชาการควรทำการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับทุนทางวัฒนธรรมในกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ 2.2) บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความใกล้ชิดกับชุมชน เข้าใจบริบทของชุมชน จึงถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการดำเนินงานของชุมชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในบริบทของชุมชนมีทรัพยากร ประเพณี วัฒนธรรมพื้นถิ่นอยู่แล้วแต่ยังขาดศักยภาพในการพัฒนา ต่อยอดทรัพยากร ประเพณี วัฒนธรรมพื้นถิ่นเหล่านั้นให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงซึ่งสอดคล้องกับ Siriwan, Maneesaeng and Noichareon (2020) ที่กล่าวว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน มุ่งอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่นไว้ให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ ตลอดจนสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนในลักษณะสร้างงานและรายได้ให้ชุมชนพึ่งตนเองได้ 2.3) บทบาทของสถานศึกษาสถานศึกษาเป็นองค์กรที่มุ่งเสริมสร้างองค์ความรู้ทักษะวิชาการ วิชาชีพ

และวิชาชีพชีวิตให้กับผู้เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สถานศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาผู้เรียน ให้มีองค์ความรู้วิชาการ และทักษะวิชาชีพในการปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริงเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพและดำรงอยู่ในสังคมได้ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ Narkdilok (2018) ที่พบว่า แนวทางการพัฒนาพฤติกรรมเยาวชนเพื่อสร้าง พฤติกรรมที่พึงประสงค์ในสังคม ได้แก่ กระบวนการจัดেলাทางสังคมระดับครัวเรือน กระบวนการจัดেলাชุมชนระดับสถานศึกษา กระบวนการจัดেলাสถาบันศาสนา การ จัดেলাของรัฐ และการจัดেলাอื่นๆ 2.4) บทบาทของสถาบันศาสนา สถาบันศาสนา เป็นสถานที่ที่ประชาชนให้ความเคารพ นับถือ เชื่อฟังและปฏิบัติตาม ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่าการที่จะทำให้ประชาชนเกิดความเคารพ เชื่อถือและปฏิบัติตามแบบแผนศกิกา ของสังคมแล้วนั้น สถาบันศาสนาต้องเป็นแบบอย่างที่ดี สมาชิกของสถาบันศาสนา สามารถอธิบายกับประชาชนให้รู้เห็นผิด ชอบ ชั่ว ดี และปฏิบัติตามได้ ซึ่งสอดคล้อง กับ Ratsamee (2021) ที่กล่าวว่า วัดควรเริ่มจากการพัฒนาบุคลากรของวัดให้มีคุณภาพ ในทุกด้านให้มีความถูกต้องและทันต่อความรู้ สามารถพัฒนากิจกรรมต่าง ๆ ในวัดให้ ดำเนินไปได้อย่างกว้างขวาง และสอดคล้องกับ Thaporn et al. (2022) ที่กล่าวว่า การพัฒนาศาสนสถานมีประโยชน์หลายประการ ทั้งด้านเศรษฐกิจเน้นการส่งเสริม อัตลักษณ์ของชุมชน ส่งเสริมให้พระภิกษุ สามเณร และบุคลากรภายในวัดได้รับ การศึกษาในระดับปริญญา เน้นกิจกรรมเกี่ยวกับวิถีชีวิตชุมชนผู้สูงอายุ ควรปรับ สภาพแวดล้อมเพื่อภูมิทัศน์ริมคลองให้สวยงาม เน้นการท่องเที่ยวทางน้ำ 2.5) บทบาท ของชุมชน ประเพณีวัฒนธรรมพื้นถิ่นจะคงอยู่ต้องมีการขับเคลื่อนการส่งเสริมโดยผู้นำ ชุมชนและคนในชุมชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้นำชุมชนเป็นจุดศูนย์กลางในการเชื่อม ประสานกิจกรรมภายในชุมชน บทบาทของผู้นำชุมชนจึงมีความสำคัญในการพัฒนา ชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับ Pangsoi (2018) ที่กล่าวว่าชุมชนมีประวัติแตกต่างกันไปตาม บริบทของพื้นที่มีอัตลิตบสองและคองลิตบสี่ มีงานสำคัญระดับจังหวัดและระดับอำเภอ ผู้นำชุมชน และประชาชนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมงาน ได้แก่งานบุญ คุณลานขวัญข้าว บุญพะหวัด เป็นต้น และสอดคล้องกับ Tong-intarach (2021) ที่กล่าว

ว่า การอนุรักษ์และขยายความหลากหลายทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของกลุ่มชาติพันธุ์ไทย นั้นได้ดำเนินบนรากฐานของชุมชน ภูมิปัญญาดั้งเดิมของชุมชนและเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนตั้งแต่การกำหนดปัญหา ตัดสินใจ ดำเนินการ และ ประเมินผลให้ชุมชนเป็นศูนย์กลางมีส่วนร่วมในการดำเนินงานทุกขั้นตอนเพื่อสร้าง ความรู้สึกหวงแหนและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนท้องถิ่นให้คงอยู่ อย่างเข้มแข็งและปลอดภัย 2.6) บทบาทของสถาบันครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบัน แรกที่อบรมเลี้ยงดู ถ่ายทอด ค่านิยม ความเชื่อ ประเพณีวัฒนธรรมพื้นถิ่นให้แก่สมาชิก ในครอบครัว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สถาบันครอบครัวมีความใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่ แม่ บุตรหลาน การเรียนรู้ภายในครอบครัวจึงเกิดขึ้นก่อนอย่างรวดเร็ว และเกิดการ เลียนแบบได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ Krainatee, Dhammasaccakarn and Sungkharat (2020) ที่พบว่า ครอบครัวเป็นสถาบันหลักที่มีบทบาทในการพัฒนา สมาชิกในสังคม ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน บทบาทของครอบครัว อาจเปลี่ยนไปแต่อย่างไรก็ตามสถาบันครอบครัวยังคงต้องดำเนินการรักษาไว้ซึ่ง ลักษณะที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของสังคมที่จะนำไปสู่คุณภาพชีวิตของสมาชิกและ การสร้างเสริมสุขภาพที่ดีในสังคม 2.7) บทบาทของสื่อสื่อมีบทบาทในการถ่ายทอด ข้อมูลข่าวสาร ประชาสัมพันธ์ต่างๆให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่ สื่อเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของเยาวชนในหลายช่องทางโดยเฉพาะ สื่อออนไลน์ และการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของสื่อมีหลายรูปแบบทั้งการให้ความรู้ ข้อคิด วิธีปฏิบัติต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Sripasuda (2019) ที่กล่าวว่า สื่อใหม่เป็นสิ่งที่ มาตามยุคสมัยในด้านความรู้ นักศึกษาสามารถค้นหาข้อมูล และสิ่งที่ต้องการผ่านสื่อ ใหม่ได้อย่างรวดเร็วและหลากหลาย ในด้านสังคมนักศึกษาสามารถใช้สื่อใหม่ในการ สร้างกลุ่มเพื่อนที่ชื่นชอบคล้ายกันโดยสิ่งที่นักศึกษาชื่นชอบและนำเสนอทำให้มีเพื่อน และคนรู้จักกันมากยิ่งขึ้น ในด้านบันเทิงและแฟชั่นนักศึกษาเห็นด้วยว่าสื่อใหม่ สามารถใช้ดาวน์โหลดข้อมูลแอปพลิเคชันพร้อมทั้งติดตามข่าวสารบันเทิงได้โดยง่าย และรวดเร็ว 2.8) บทบาทการสร้างจิตสำนึกด้วยตนเองการสร้างจิตสำนึกด้วยตนเอง

เกิดขึ้นได้ง่ายเพียงแค่ว่าตนเองเป็นใคร มาจากไหน อะไรทำให้เป็นตนเองในทุกวันนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การที่เยาวชนรู้ว่าตนเองมีพื้นถิ่นมาจากไหน วิถีของตนเป็นอย่างไรก็จะทำให้สำนึกในความเป็นตนเองได้ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Thongpanya et al. (2015) ที่พบว่า เยาวชนที่มีจิตสำนึกในการพัฒนาชุมชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับการเห็นคุณค่าโดยมีเยาวชนที่มีจิตสำนึกในการพัฒนาชุมชนในระดับระบบเพียง 1 คนเท่านั้น เยาวชนมีความตระหนักในการพัฒนาชุมชนในด้านสิ่งแวดล้อมมากกว่าด้านอื่นๆ และเยาวชนมีการแสดงบทบาทสูงสุดในการพัฒนาด้านวัฒนธรรม แต่การแสดงบทบาทเป็นเพียงการมีส่วนร่วมเท่านั้น เนื่องจากผู้นำชุมชนและประชาชนเห็นว่าเยาวชนยังมีวุฒิภาวะต่ำและยังอยู่ในวัยที่ควรเรียน ไม่สามารถเป็นนักพัฒนาชุมชนได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่าประเด็นการเลียนแบบวัฒนธรรมอื่นในการจัดการศึกษาที่อาจละเลยศิลปะวัฒนธรรมดั้งเดิม และการมีประสบการณ์การสัมผัสกับวัฒนธรรมอื่นที่จิตใจของเยาวชนอ่อนไหว ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะระบบการศึกษาควรมีการจัดการเรียนการสอน หรือกิจกรรมที่เน้นให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมพื้นถิ่นของตนมากขึ้น และเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์สัมผัสวัฒนธรรมพื้นถิ่นมากขึ้นรวมทั้งสอดแทรกเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมพื้นถิ่นไว้ในหลักสูตรด้วย
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับนโยบายภาครัฐ ระดับหน่วยงานภาครัฐ และระดับตนเอง ควรนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างจริงจังตั้งแต่การกำหนดนโยบายและการดำเนินการในเชิงประจักษ์เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ และสืบสานวัฒนธรรมพื้นถิ่นต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมที่มีแนวโน้มสูงขึ้นตามกระแสความเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมจึงควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมที่พึงประสงค์ของเยาวชนและควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้

ประโยชน์จากการผสานทางวัฒนธรรมอย่างลงตัวรวมทั้งควรมีการขยายพื้นที่การวิจัย ทั้ง 4 ภาค เพื่อเปรียบเทียบความเหมือน ความต่าง หรือหาจุดร่วมทางวัฒนธรรม

References

- Boon-ard, S. (2015). Intercultural adaptation process of Laos and Cambodian students in Ubon Ratchathani University. *Journal of Communication Arts*, 33(4), 91-106. [in Thai]
- Changjun, P., Yongsorn, C., & Ponathong, C. (2022). A study of Thainess characteristics among society expectations for student of Thai higher education institutions. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 7(2), 145-154. [in Thai]
- Krainatee, M., Dhammasaccakarn, W., & Sungkharat, U. (2020). Family: The social key institutions and roles of holistic human development1. *Parichart Journal, Thaksin University*, 33(1), 1-16. [in Thai]
- Muenjanchoey, R. (2015). Cultural capital for Thai song Dam's development in Nakhon Pathom Province. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 8(2), 231-247. [in Thai]
- Nakham, M. (2022). Assimilate of cross-cultural marriage in KhonKaen. *Humanities & Social Sciences*, 39(1), 160-181. [in Thai]
- Narkdilok, L. (2018). Approaches for developing the juvenile's behavioral habits. *Sisaket Rajabhat University Journal*, 12(1), 163-172. [in Thai]
- Office of the National Higher Education Commission. (2021, March 14). *Current students are classified by group of institutions, name of institution, name of faculty, name of field, education level, and gender*. https://data.mhesi.go.th/dataset/univ_std_11_01
- Pangsoi, K. (2018). Community leaders' cultural management in activity enhancement for social security and sustainability. *Journal of MCU Social Science Review*, 7(1), 32-42. [in Thai]

- Pengmol, T. (2023). The black Lahu cultural inheritance process children and youth in Ban Ja Bo community-based tourism area Pang Mapha District, Mae Hong Son Province. *Journal of Social Sciences and Humanities*, 49(1), 33-54. [in Thai]
- Ratsamee, P. (2021). A temple development guideline to be learning center in religious, arts and culture in Lopburi Province. *Journal of MCU Humanities Review*, 7(1), 122-140. [in Thai]
- Richard, E. D., & Prewitt, K. (1969). *Political socialization*. Boston: Little Brown.
- Siriwanno, J., Maneesaeng, B., & Noichareon, P. (2020). The role of local government on the community tourism promoting. *Mahachulagajajara Journal*, 11(1), 1 - 12. [in Thai]
- Sripasuda, L. (2019). The role of new media in the social construction of values of university students. *The Journal of Social Communication Innovation*, 7(2), 10 - 16. [in Thai]
- Sripeng, T. (2021). The cultural assimilation of Thai state to Thai – Muslim in southern border provinces: A case of youth building peace in The Southern Border Provinces project. *Eau Heritage Journal, Social Science and Humanity*, 11(2), 149 - 160. [in Thai]
- Sumantra, I.W.D., Suastika, I.M., Ardika, I.W., & Suardiana, I.W. (2021). Local cultural arts in the Global Era. *E-Journal of Cultural Studies*, 14(2), 33 - 42. <https://doi.org/10.24843/cs.2021.v14.i02.p04>
- Sun, Y., & Wang, W. (2022). Local cultural mutations: change, cognition and adaptation. *Proceedings of the 2022 2nd International Conference on Modern Educational Technology and Social Sciences (ICMETSS 2022)*. [https://doi: 10.2991/978-2-494069-45-9_57](https://doi.org/10.2991/978-2-494069-45-9_57)

- Thaporn, P., Inthacha, P., Tongpradoo, P., Chupradith, P., & Thongchand, P. (2022). The development of temples for cultural tourism in Klong Noi Subdistrict, Mueang District, Surat Thani Province. *Journal of MCU Nakhondhat*, 9(8), 430 - 445. [in Thai]
- Thongpanya, T., Soopunyo, W., Tanpichai, P., & Srisuantang, S. (2015). Youth consciousness in community development: A case study of a Voluntary Youth Group in Huai Mon Thong Community development. *Kasetsart Journal - Social Sciences*, 36(3), 483 - 497. [in Thai]
- Tong-intarach, T. (2021). Participatory process for promoting and improving local cultural diversity in Thai Song Dam Community, Chumphon Province. *Journal of Social Science and Buddhistic Anthropology*, 6(12), 237 - 251. [in Thai]
- Wannapaisan, C., Prachyapruit, A., & Pongwat, A. (2016). A development of an education management model based on the multicultural education for ethnic student groups in higher education institutions of northern Thailand. *Journal of Education Studies Chulalongkorn University*, 44(2), 57 - 73. [in Thai]
- Wannit, P., & Sonphonngam, M. (2022). Cultural crisis changing the way of life Thai society in the digital age. *Journal of Buddhist Studies Vanam Dongrak*, 9(2), 117 - 126. [in Thai]
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis*, New York: Harper & Row.

Author

Asst. Prof. Dr. Watcharaporn Jantanukul

Lecturer of Public Administration Program,

Faculty of Humanities and Social Sciences

Ubon Ratchathani Rajabhat University

Tel.: 08-7459-9349 Email: chomchob49@gmail.com

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8048-9798>